

5. søndag efter trinitatis 2019

Mennesker har altid kæmpet med den tanke, at vi ikke er gode nok. At vi er urene og uværdige. Det er bestemt ikke nogen ny tanke, som kun plager gymnasiepigler, der stræber efter at få 12-taller i skolen eller sulter sig for at se ud som modeller i ugeblade. Alt sammen er det udsprunget af denne følelse af ikke at være god nok. Hele verden er nærmest besat af denne tanke, at vi skal renses og blive bedre. I øjeblikket har vi overført tanken til at gælde miljøet, som vi gerne vil gøre rent igen. Men igen, det bunder i den tanke, at vi ikke er gode nok. Man er begyndt at tale om klima-syndere. I det mindste har det vel givet ordet synd en renæssance, så selv de yngste blandt os igen ved, hvad en synder er.

Og hvis man nu tror, at denne tanke om synd og urenhed er noget, som er opfundet med de store skriftreligioner, jødedom, kristendom og islam, så kan man godt tro om igen. Alle naturfolk har også renheds- og urenhedsbegreber. Når man forbryder sig imod reglerne for dem, så har man gjort sig skyldig over for ånder eller guder og må gennemgå renselse eller blive udstødt af samfundet. De gamle grækere brugte begrebet hybris om det at blive overmodig i forhold til det guddommelige. Det var når mennesket hævdede sig op på gudernes niveau, blev lidt for smarte, smukke eller bare ikke ærbødige nok. Så fulgte der en straf, nemesis, som var udmålt af guderne. Vi bruger stadig begreberne hybris og nemesis i vores sprog, og de er et udtryk for tanken om at synde og blive straffet for det.

Vi hørte fra Esajas Bog om profeten Esajas kaldelse til profet. Hvis man da kan kalde det det, for Esajas melder sig helt frivilligt efter at være blevet rensset med gloende kul fra Guds alter af en engel. Her! Tag mig!, siger Esajas til Gud, som en overivrig elev, der sidder på første række i klassen og har fingeren oppe konstant, man kender typen. Esajas troede ellers, at hans sidste time var kommet, da han blev ført til himlen og så Gud selv sidde på sin trone og Guds engle, der sang helligsangen, som vi kender fra nadverritualet. For mennesker må ikke se Gud. Han er for stor og hellig, vi kan ikke rumme det. Vi må dog tro, at Esajas kun har set det, han kunne tåle at se. Han sprak i hvert fald ikke, men blev tværtimod rensset for den urenhed han som menneske bar med sig i sit liv. I sin nye tilstand af renhed er Esajas en værdig tjener for Herren, og nu kan han gå ud i verden med Guds budskab.

Guds ord skal jo tales gennem tjenere på jorden. Sådan må det nødvendigvis være. Guds budskab skal høres i hele verden. På alle sprog og i alle former for kristent fællesskab. Derfor indsættes Guds tjenere overalt med hellige ceremonier, der skal rense og duelliggøre disse tjenere. Det er derfor vi har ordination af præster. Man kunne jo bare give disse forkyndere en Bibel i hånden og skubbe dem ud af døren fra pastoralseminariet, hvor man uddanner præster, og sige: Gå ud og tal Guds ord. Men der må lige som lidt mere til. Der skal være et kald og en sendelse. Og den nye præst må have fornemmelsen af vigtigheden af denne opgave, fornemme det hellige i sin tjeneste. Det er Gud vi arbejder for som forkyndere af Hans ord. Der må en vis portion ydmyghed til før den opgave kan udføres efter Guds vilje.

Simon Peter følte klart vægten af at have Guds blik på sig, da hans båd på mirakuløs vis blev fyldt med fisk. Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand, siger han til Jesus. Med andre ord: Jeg er ikke værdig til din opmærksomhed. Jeg er ikke noget værd i forhold til den ophøjede og hellige Gud. Men Jesus siger bare: Frygt ikke. Fra nu af skal du fange mennesker. Det som Jesus siger til Peter er: Jo, du er god nok, jeg har jo selv valgt dig. Et andet sted i evangelierne siger Jesus til sine disciple: I er allerede rene på grund af det ord, jeg har talt til jer. (Joh 15,3) Jesus er den, som gør

ting rene alene ved sit ord. Og mennesker mærkede det, når de var sammen med Jesus. Han kunne helbrede mennesker, der var langt væk, alene ved at sige, at det skulle være sådan. Peter troede jo også på Jesus, da han sagde: kast nettene ud igen. På dit ord vil jeg kaste garnene ud, siger Peter. Og det er det samme vi gør, hver gang vi forkynder Guds ord. Vi kaster garn ud på Herrens ord. Virker det? Fanger vi nogen? Det ved kun Gud. Som Gud ledte blanke fisk ind i Peters net den dag ved Genesaret sø, sådan leder Gud også mennesker hjem til sig i sit rige. Det er godt at blive fanget ind af Guds ord. Det er en velsignelse, som vi skal takke for, hvis det sker for os, og vi kan leve resten af vore dage i sikker forvisning om, at vi er genstand for Guds faderlige omsorg og kærlighed.

Både Esajas og Peter frygtede for ikke at være gode nok. Men Guds nærhed kurerede dem for den følelse af uværdighed. Det kristne menneske skal ikke frygte for sin egen syndighed, vi skal vide, at vi er frelst af Jesus Kristus. Og det betyder, at vi er gode nok til at være sammen med Gud. Til at se Ham, når den tid kommer. For vi er jo Hans børn, og hvad er mere naturligt end at børnene skal være hos deres himmelske Fader? Vel er vi syndere, der er ikke nogen af os, der kommer til at gå gennem livet uden at komme til at gøre andre mennesker fortræd ved uoverlagte ord eller gerninger, og vi skal angre det og bekende det for Gud, når vi ved, at det er sådan. Vi skal også huske at bede om tilgivelse for den synd, som vi ikke selv er klar over, at vi begår. Så vil Gud tilgive os for sin søns skyld, når vi beder om det i Jesu navn. Derfor skal vi gå ud i verden som frie mennesker, med løftede hoveder og lette sind.

Der er mange tanker om, hvordan mennesker skal være for at være helt rigtige. De fleste af de tanker har vi selv opdigtet og kogt sammen til en uspiselig vælling. Det kan man kun blive kvalt i, hvis man prøver at sluge det hele. Så glem det og lev i stedet efter Jesu ord og Guds vilje. Med forståelsen af, at vi er skabt af Gud, i Guds eget billede, at vi er velsignede fra tidernes morgen, kommer også forståelsen af, at Gud vil os, at Han til stadighed vil velsigne og bevare os. Det var jo netop derfor, at Jesus kom til os og blev vor Herre og frelser. For at vi skal kunne stå for Guds ansigt på den yderste dag og vide, at vi er de hellige, elskede og udvalgte, vi skal se Gud og mærke Hans renhed og hellighed og blive en del af den, når Gud kommer til os og bliver alt i alle.
Amen.